

но не се затварят в него. Неговите любовни изживявания притежават по-гъвкав и концептуален изказ. Героят стига до езика на настоящия момент при цялата му условност и невъзможност за действие. Той в по-голяма степен се доближава до езика *без прилагателни, в характеризиране на образа на Другия според Р.Барт* /"Обичам другия не според / изброимите му / качества, а заради съществуването му; чрез порив, който можете спокойно да наречете мистичен, обичам не това, което е, но това, че той е"/.⁵ Тази формула, която прави любовта абсолютно безусловна, принадлежи на миналото. Тук, в настоящето протагонистите не могат да я постигнат. Конфликтността, резултат от разминаващите се образи и представи за Другия, обезмисля желанието за действие и промяна в настоящето, затваря го в рамките на словесната трагика, произвежда страданието на героите. Страдание, което опира до екзистенциалните въпроси на битието, до невъзможността да се докоснеш до щастието в момента, да го изживееш, защото си не-свободен, обременен от познание и разочарование, от езиците на желанието. Любовта е фикция, извън проекциите на сърцето, тя не е умопостижима абстракция, а реалност, която препраща към загадките на битието-за-себе-си. Не случайно прочутата сцена на гробищата от III-то действие, в която героите се срещат и открито заявяват своите чувства и търсят изход от създалата се нерешима ситуация, е сред мистичния декор на гробищата - знак за ирационалната същност на тяхната любов, която не може да се реализира в общоприетия модел: /"Любовта, истинската любов, много често пристъпва прага на гроба с радост като праг на брачна стая.....Може би онова слияние на душите, към което хората се рват тъй мъчително, може би то е възможно само там.."/ Във своя философски диспозитив, любовта се свързва с драмата на себепознанието, с моментното докосване до абсолюта, до някакъв невнятен говор, който е сякаш една молитва за смърт. В цитираните размишления - анализи на Христофоров истинската любов /любовта му към Мила/ не може да протече в настоящето битие, с неговите морални и социални норми и регламентации, защото тя по условие е не-реализуема. Тя може да бъде изговорена, изстрадана, фикционално проиграна, но не и реално

5. Барт, Р. Фрагменти на любовния дискурс. ИК "Христо Ботев", С., 1997, 239